

kyndig og praktisk Landmand, i Princippet er enig med os om, at disse Dyr bør bekæmpes, men om det ved nærmere Undersøgelse og Overvejelse af den ærede Minister just vil vise sig rigtigt at støtte Foreningen paa den Maade, som den andrager om, er en anden Sag. Imidlertid har Udvalget ment, at man burde have sin Opmærksomhed henvendt paa Sagen. Maaske har den sjællandske Forening Venner her i Tinget, der kunne give yderligere Oplysninger om den. Foreløbig har jeg altsaa fremsat min Betragtning af Sagen.

Landbrugsministeren (A. Hage): Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører i, at det maa være Opgaven, ogsaa i Fremtiden at bekæmpe disse Dyr, der volde saa stor Skade særlig paa Øerne. Jeg skal samtidig oplyse, at Staten har anvendt endogsaa ret betydelige Beløb til Bekæmpelsen af disse Dyr. I 1887 anvendtes der 330,160 Kr., i 1891 186,981 Kr., og i 1895 102,398 Kr. Der er i alt, siden Loven af 1ste April 1887 udkom, anvendt over 1 Mill. Kr. af Statens Midler til Bekæmpelse af Oldenborrerne. Dethøje Ting vil have lagt Mærke til, at der er en ret glædelig Nedgang i Udgiften, og det tyder paa, at det virkelige er en fornuftig og rational Vej, man er slaaet ind paa. Ved at fortsætte ad denne Vej, vil man efterhaanden komme til, at Oldenborrerne ikke mere spille nogen væsentlig Rolle for Landbruget. Det omtales i Andragendet, at man ønsker Beløbet stillet til Raadighed til „Forsøg paa ad bakteriologisk, kemisk eller anden Vej at ødelægge Oldenborrer eller Oldenborrelarver“. Det har det høje Ting allerede imødekommet paa dette Aars Finanslov ved at stille et Beløb til Disposition i saa Henseende. Noget andet er at støtte et Assuranceselskab og yde et ret betydeligt Beløb til enkelte Landmænd. Jeg maa maaske her erindre om, at skønt maaske mange af de Landmænd, der trænge dertil, blive hjulpe, kommer det dog ikke særlig de mest trængende til gode. De større Ejendomme ere jo dem, der lide mest ved Oldenborrerne. Jeg har selvfølgelig intet imod at tage Sagen under Overvejelse; men jeg maa dog allerede her udtale, at jeg vil anse det for meget betænkeligt for Staten at træde til med en direkte Hjælp til et saadant Assuranceselskab. Naar det anføres, at 100,000 Kr. ville være tilstrækkeligt, maa jeg udtale som min Overbevisning, at man skal betydeligt højere op, hvis man vil imødekomme de fremkomne Ønsker. Den ærede Ordfører var ogsaa noget betinget i sin Anbefaling af Forslaget. Jeg

skal gerne tage Sagen under Overvejelse, men jeg tør ikke love noget som helst om, at denne Overvejelse vil føre til en Imødekommen af Assuranceselskabets Ønske.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Indstillingen Nr. 4 af *Udvalget* (se Tillæg B., Sp. 979—80).

vedtoges enstemmig med 68 Stemmer.

Indstillingen Nr. 6 af *Udvalget* (se Tillæg B., Sp. 979—80).

vedtoges enstemmig med 65 Stemmer.

Formanden (Sofus Høgsbro): Paa Grund af den fremrykkede Tid sætter jeg kun Indstillingerne under Nr. 2, 3, 4 og 9 vedrørende Indenrigsministeriet under Forhandling.

Til Forhandling sættes altsaa af Indstillingerne vedrørende *Indenrigsministeren* Nr. 2, 3, 4 og 9 (se Tillæg B., Sp. 979—81).

Ordføreren (Busk): Indstillingen under Nr 2 har en ikke lille Interesse for mange Mennesker, idet den angaar de private Baner. Den nordfynske Bane, Gribskovbanen, Horsens—Juelsmindebansen og Horsens—Tørringbanen andrage om, at Staten vil overtage Udgifterne ved Statstilsynet. Efter Lov af 8de Maj 1894 er Forholdet ifølge § 7 det, at Staten for de private Baner, der ere byggede efter denne Lov, har overtaget Udgifterne til Statstilsynet. Jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse oplæse denne § 7, det er kun nogle faa Linier: „Udgiften til Regeringens Tilsyn med Banerne efter deres Anlæg samt med deres Drift saavel i økonomisk som i teknisk Henseende bæres af Statskassen; dertil kan anvendes indtil 200 Kr. pr. Banemil.“ Disse tidligere Baner have altsaa ikke denne Begunstigelse, og det oplyses, at Udgifterne til Statstilsynet ere mellem 200 og 250 Kr. pr. Banemil. Ved de private Baner, der ere byggede efter Lov af 1894, har Staten udredet Halvdelen af Anlægssummen, medens saa godt som alle de ældre Baner have maattet nøjes med et Statstilskud af Halvdelen af Ekspropriationsomkostningerne. Nu skulle disse Baner udrede forhøjede Lønninger og Alderstillæg, og Loven om Ulykkesforsikring vil tillige paaføre dem betydelige Ud-